

Sygn. akt XI W 8933/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska - Kupczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego: A. W., A. P. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 14 września 2015 r., 4 listopada 2015 r., 22 grudnia 2015 r. 04 lutego 2016 r., 24 marca 2016 r., 1 kwietnia 2016 r. i 9 maja 2016 r. w W.

sprawy S. G.

córki D. i D. z d. P.

urodzonej dnia (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 12 czerwca 2014 roku ok. godz. 17:45 w W. w sklepie (...) w pawilonie nr 20 w podziemiach Ronda (...) dokonała kradzieży pieniędzy w kwocie 10 zł na szkodę pani K. K. (1), tj. za wykroczenie z art. 119 § 1 kw,

orzeka

I. obwinioną S. G. – w granicach zarzutu - uznaje za winną tego, że w dniu 12 czerwca 2014 r., ok. godz. 17:45 w W., po wyniesieniu, ze sklepu (...) znajdującego się w pawilonie nr (...) w przejściu podziemnym pod Rondem (...), torebki należącej do K. K. (1), w ww. przejściu podziemnym ukradła z torebki K. K. (1) kwotę 10 zł, działając na szkodę K. K. (1), to jest popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw skazuje ją, a na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 20 kw i art. 21 § 1 kw. wymierza obwinionej karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i określa, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

III. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2015 poz. 615 ze zm.) oraz § 2 ust. 3 i § 14 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. W. kwotę 396 (trzystu dziewięćdziesięciu sześciu) złotych plus VAT tytułem zwrotu nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej przez adwokata wyznaczonego z urzędu.

Sygn. akt XI W 8933/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2014 roku około godziny 17:15 w W. K. K. (1) przyszła wraz ze swoją córką do sklepu z obuwiem (...), znajdującego się w pawilonie nr 20 w przejściu podziemnym pod Rondem (...). Przez dłuższy okres czasu K. K. (1) zajęta była oglądaniem wystawionego w sklepie obuwia.

W pewnym momencie torebkę, którą miała ze sobą wchodząc do sklepu, K. K. (1) odłożyła w pobliżu drzwi sklepu, znajdujących się w niewielkiej odległości od niej. Pozostawioną w ten sposób torebkę około godziny 17:45 wyniosła ze sklepu (...) i ukradła z niej banknot o nominale 10 złotych, który znajdował się w torebce, w oddzielnej kieszonce. K. K. (1), kiedy zdecydowała się na zakup konkretnych butów i chciała zapłacić, zorientowała się, że nie ma torebki. W związku z zaistniałą sytuacją zaalarmowała sprzedawcę – K. B., a następnie wybiegła ze sklepu w stronę ochrony.

W tym czasie S. G. wyszła z zabraną torebką z przejścia podziemnego, w górę, na ulicę. W chwili, gdy S. G. schodziła z powrotem do przejścia podziemnego, zauważyli to przejeżdżający wówczas funkcjonariusze Policji w osobach:

A. P. (2), D. K. oraz M. B.. W związku z tym,

iz S. G. odpowiadała rysopisowi dziewczyny poszukiwanej w związku z inną kradzieżą, funkcjonariusze Policji podjęli wobec niej interwencję i udali się za nią do przejścia podziemnego pod Rondem (...). Po zejściu na dół, S. G. udała się wraz z torebką K. K. (1) w kierunku sklepu (...) i kiedy zbliżyła się do niego, to ze sklepu wybiegła K. B. i ujęła S. G.. Zaraz po tym do K. B. i S. G. podeszedł ochroniarz. Po chwili do wymienionych osób wraz z pracownikiem ochrony podeszła K. K. (1). Następnie do ujętej S. G., K. K. (1) oraz pozostałych osób podeszli wyżej wymienieni funkcjonariusze Policji, którzy potwierdzili tożsamość ujętej S. G.. K. K. (1) potwierdziła, iż torebka, którą ujawniono u S. G., a którą zabrano jej wcześniej z przedmiotowego sklepu - należy do niej. K. K. (1) w trakcie przesłuchania jej w charakterze świadka stwierdziła, iż z oddzielnej kieszonki jej torebki skradziono banknot o nominale 10 złotych, a banknot o takim samym nominale znaleziono w toku przeszukania S. G..

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadek K. K. (1) (k. 148 i 9verte), zeznania świadek A. P. (2) (k. 148, 13verte i 14), zeznania świadka D. K. (k. 183), zeznania świadek K. B.

(k. 184), zeznania świadka M. B. (k. 214), notatkę urzędową (k. 4-4verte), protokół przeszukania osoby (k. 5-7), kserokopię notatników służbowych (k. 166-173), zaświadczenie (k. 15) oraz stwierdzenie tożsamości (k. 16).

S. G. w chwili czynu miała 20 lat. Jest osobą bezrobotną na utrzymaniu rodziców. Ma podstawowe wykształcenie gastronomiczne. Jest panną i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Była kilkakrotnie karana za przestępstwa przeciwko mieniu (k. 331-334). Z oświadczeń wynika, iż S. G. leczyła się w Szpitalach Psychiatrycznych w związku z psychozą, a także przyjmowała leki psychotropowe (k. 17 i k. 243 protokołu rozprawy na CD). Zgodnie z opinią psychiatry, u obwinionej rozpoznano upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, zaburzenia osobowości i zachowania, uzależnienie mieszane od substancji psychoaktywnych i przebyte zaburzenia psychotyczne egzogenne (k.80).

W toku czynności wyjaśniających obwiniona nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień (k. 17 verte).

W postępowaniu sądowym, obwiniona nie odniosła się do zarzutu i wyjaśniła jedynie, iż nie pamięta zarzucanej jej czynu. Ponadto odmówiła składania wyjaśnień i odpowiadania na zadawane jej pytania przez Sąd (k. 145 protokołu rozprawy na CD).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie wziął pod uwagę wyjaśnień obwinionej z uwagi na to, że obwiniona nie odniosła się w nich w sposób merytoryczny do okoliczności zarzucanego jej czynu.

W związku z tym, iż przedmiotowe wyjaśnienia nie wniosły zupełnie nic istotnego do ustaleń faktycznych rozpoznawanej sprawy, Sąd ich nie uwzględnił i uznał, że jako takie nie podlegają ocenie.

Sąd w całości uznał za wiarygodne zeznania świadek K. K. (1) (k. 148 i 9verte). Świadek swoją wiedzę o zdarzeniu przekazała w sposób spójny, logiczny

i bezstronny. Świadek jako osoba pokrzywdzona w niniejszej sprawie w sposób racjonalny i rzeczowy przedstawiła okoliczności w jakich straciła swoją torebkę, a w niej umieszone 10 złotych. Świadek co prawda nie widziała samego wyniesienia torebki ze sklepu, jednakże potwierdziła fakt utraty banknotu o nominale 10 złotych, który został znaleziony podczas przeszukania obwinionej, bezpośrednio po jej ujęciu. Ponadto świadek zaraz po ujawnionej kradzieży rozpoznała na okazanym jej monitoringu – obwinioną, która chodziła wówczas z jej torebką. Świadek jest osobą zupełnie obcą dla obwinionej i w ogóle z nią niezwiązaną, dlatego w ocenie Sądu, nie miała żadnych podstaw do tego, aby bezpodstawnie i niesłusznie obwiniać S. G. o kradzież. Jej zeznania w sposób spójny korespondują również z pozostałym, uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym.

Sąd w całości uznał również za wiarygodne zeznania świadków - funkcjonariuszy Policji: A. P. (2) (k. 148, 13verte i 14), D. K. (k. 183) oraz M. B. (k. 214). Świadkowie zeznawali spójnie i logicznie, a ich zeznania są obiektywnie zbieżne z uznanymi za wiarygodne dowodami. Ponadto świadkowie ci są funkcjonariuszami Policji, którzy wiedzą o zdarzeniu powzięli w związku z wykonywanymi czynnościami służbowymi. W szczególności świadkowie potwierdzili, iż przy obwinionej znaleziono 10 złotych oraz to, że obwiniona wyszła z torebką na ulicę, a następnie wróciła do przejścia podziemnego pod Rondem (...). Przy czym należy wskazać, iż fakt niepamiętania pewnych okoliczności faktycznych o zdarzeniu, trzeba wytłumaczyć sporą liczbą podobnych interwencji podejmowanych w trakcie służby od czasu przedmiotowego zdarzenia, a czasem zeznawania na rozprawie. Poza tym w świetle całokształtu uznanego za wiarygodny materiału dowodowego nie było wątpliwości co do ich bezstronności i obiektywizmu. W związku z powyższym nie było podstaw do podważania ich wiarygodności.

Sąd w całości uznał także za wiarygodne zeznania świadek K. B. (k. 184). Świadek ta w sposób bezstronny i obiektywny potwierdziła, iż tamtego dnia ze sklepu (...), w którym wówczas pracowała, wyniesiono torebkę jednej z klientek. K. B. zeznała przy tym, iż wprawdzie nie widziała samego faktu wyniesienia a torebki ze sklepu, ale rozpoznała, że S. G. zbliżając się do sklepu miała przy sobie damską torebkę. Wobec zaistniałej sytuacji dokonała zatem ujęcia obwinionej, co znajduje potwierdzenie w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Zdaniem Sądu, świadek jako osoba zupełnie obca zarówno dla obwinionej, jak i dla świadek K. K. (1) nie miała interesu w tym, żeby w sposób niewiarygodny zeznawać na korzyść pokrzywdzonej, a zarazem składać zeznania obciążające obwinioną.

Sąd natomiast nie wziął w ogóle pod uwagę zeznań świadków: M. Z. lat 44 (k. 328-328verte) oraz M. Z. lat 40 (k. 381) jako niewnoszące nic do przedmiotowej sprawy i niezawierające żadnych okoliczności faktycznych mających dla niej istotne znaczenie. Drugi z ww. potwierdził jedynie, iż pracuje jako ochroniarz pod Rondem (...) w W. i że jest tam dużo ujęć osób przekazywanych następnie policji (k.381).

Sąd za wiarygodne uznał dowody w postaci: notatki urzędowej (k. 4-4verte), protokołu przeszukania osoby (k. 5-7), kserokopii notatników służbowych (k. 166-173) oraz innych dokumentów, tj. zaświadczenia (k. 15) oraz stwierdzenia tożsamości (k. 16).

W ocenie Sądu, brak było powodów do podważania ich wiarygodności i jako takie stanowiły pełnoprawne podstawy do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych. Tym bardziej, że sporządzone one zostały w prawidłowy sposób w toku czynności wyjaśniających przez powołane do tego legalne organy, a w toku postępowania sądowego nie ujawniły się okoliczności, które mogłyby poddawać w wątpliwość ich prawdziwość. Również żadna ze stron takich okoliczności nie podnosiła.

Karalność obwinionej ustalono w oparciu o dane z Krajowego Rejestru Karnego (k. 331-334), które zostały uznane za dokument w pełni wiarygodny, wydany przez powołany do tego ustawowo organ państwowy. Z kolei inne dokumenty w postaci: pisma Komisariatu (...) Policji (k. 195), postanowienia (k. 3-3verte) oraz dokumentacji medycznej (k. 37-38, 258, 260, 263, 268 i 284) zostały zaliczone w poczet zgromadzonego materiału dowodowego, jednakże informacje w nich zawarte nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd po dokonaniu analizy materiału dowodowego, uznał że S. G. dopuściła się tego, iż w dniu 12 czerwca 2014 roku około godziny 17:45 w W., po wyniesieniu ze sklepu (...), znajdującego się w pawilonie nr 20 w przejściu podziemnym pod Rondem (...), torebki należącej do K. K. (1) w ww. przejściu podziemnym ukradła z torebki K. K. (1) kwotę 10 złotych, działając na szkodę K. K. (1), co zgodnie z zarzutem stanowi wykroczenie z art. 119

§ 1 kw. Przepis ten stanowi, iż kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartości nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Obwiniona dokonała kradzieży pieniędzy tj. banknotu o nominale o 10 złotych. Zachowanie obwinionej wypełniło wszystkie znamiona przedmiotowe i podmiotowe zarzucanego jej wykroczenia

z art. 119 § 1 kw. Sąd, w granicach zarzutu, z uwagi na poczynione w toku postępowania dowodowego ustalenia faktyczne co do czynu przypisanego obwinionej, dokładnie opisał czyn sprawczy kradzieży, wskazując przy tym w jaki sposób obwiniona dopuściła się zarzucanej jej kradzieży pieniędzy.

Obwiniona zrealizowała także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania jej popełnienia czynu zabronionego. Brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania S. G. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem, wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych. Wobec wątpliwości co do poczytalności obwinionej w toku postępowania został dopuszczony dowód z opinii biegłego psychiatry. Biegła nie stwierdziła u obwinionej choroby psychicznej i zespołu psychoorganicznego o tępiennego, wskazując jedynie na upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim Biegła wskazała przy tym,

iż czyn o który jest obwiniona jest czynem prostym, a prezentowany przez nią obniżony poziom intelektualny pozwala na właściwą ocenę tego czynu (k. 80). Powyższe wnioski biegła potwierdziła również w uzupełniającej opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 97-98). W kolejnej, uzupełniającej pisemnej opinii biegłego lekarza psychiatry dopuszczonej na wniosek obrońcy obwinionej, biegła także nie stwierdziła u S. G. choroby psychicznej,

a w odniesieniu do zarzucanego jej czynu nie miała zniesionej, ani ograniczonej zdolności rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Dodała jeszcze,

iż w aktualnym stanie psychicznym obwiniona może brać udział w postępowaniu sądowym,

ale nie jest zdolna do samodzielny i rozsądnej obrony, dlatego też powinna mieć zapewnioną pomoc prawną (k. 309-313). Biegła odnosząc się do opinii sądowo – psychiatrycznej, wydanej na potrzeby sprawy przeprowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi Południe, III Wydziału Karny, sygn. akt III K 1003/13, gdzie S. G. oskarżona była o występki z art. 190 § 1 kk, wyjaśniała, iż w dniu 12 czerwca 2014 r. u obwinionej nie występowały zaburzenia psychotyczne (stwierdzone przez psychiatrów w sprawie III K 1003/13 w odniesieniu do gróźb karalnych kierowanych przez obwinioną w okresie od grudnia 2012 r. do maja 2013 r.), a czyn zarzucany jej w niniejszej sprawie jest zasadniczo odmienny od występkę z art. 190 § 1 kk. Stan upośledzenia umysłowego obwinionej w stopniu lekkim, w opinii biegłej, nie stanowił przeszkody dla zrozumienia przez obwinioną moralnej naganności kradzieży cudzych pieniędzy.

Opinie psychiatry w ocenie Sądu, są pełne, jasne, zrozumiałe i nie zawierają sprzeczności. Zostały sporządzone w sposób kompetentny przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę – biegłą z zakresu psychiatrii przy Sądzie Okręgowym w Warszawie. Sąd podkreśla przy tym, iż biegła w sposób dokładny i wyczerpujący odniosła się do poczytalności obwinionej, a zatem do kwestii zdolności poniesienia przez obwinioną odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie. Jak wynika z treści opinii, biegła wnikliwie przeanalizowała dokumentację medyczną dotyczącą leczenia obwinionej i opinie psychiatryczną wydaną w sprawie przeprowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi Południe, III Wydziału Karny, sygn. akt III K 1003/13 i wyjaśniła dlaczego w niniejszej sprawie, odmiennie niż psychiatrzy ww. postępowaniu przyjęła, iż brak jest u obwinionej zniesionej lub znacznie ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczeniu czynu, jakim jest kradzież pieniędzy z cudzej torebki.

Zdaniem Sądu, obwiniona działała umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Obwiniona jest bowiem osobą dorosłą, i pomimo upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, świadomą konsekwencji swojego czynu. Należy uznać, że obwiniona działała z premedytacją, a jej działanie było zaplanowane, ukierunkowane na uzyskanie pieniędzy oraz

ich ukrycie w celu pozostania w ich posiadaniu. Stąd obwinionej należało przypisać działanie umyślne z zamiarem bezpośrednim.

Sąd nie miał również wątpliwości, co do znacznej szkodliwości społecznej czynu obwinionej. Należy mieć na względzie okoliczności przedmiotowej sprawy. Dokonała ona kradzieży w ścisłym centrum miasta, w miejscu publicznym oraz przy obecności wielu osób. Dopuściła się ona wykroczenia przeciwko mieniu, działając na szkodę innej osoby. Pamiętać należy również, że obwiniona działała z premedytacją, z niskich pobudek i z wysokim stopniem zawinienia. Trzeba mieć jednak także na uwadze, że szkoda wyrządzona wykroczeniem nie była nazbyt wysoka, a obwiniona mając możliwość kradzieży także innych wartościowych rzeczy z torebki pokrzywdzonej, zdecydowała się jedynie na kradzież niewielkiej kwoty pieniędzy.

Sąd, mając wszystko to na uwadze, w oparciu o art. 119 § 1 kw w związku z art. 20 kw i art. 21 § 1 kw, wymierzył obwinionej S. G. karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin. Wymierzając karę ograniczenia wolności, Sąd kierował się zarówno dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 § 1 kw, jak również dyrektywami przewidzianymi w art. 33 § 2 i 4 kw. Przede wszystkim jako okoliczności obciążające, Sąd wziął pod uwagę zarówno działanie obwinionej w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej, jak również jej uprzednią, kilkukrotną karalność za przestępstwa kradzieży, co pomimo kradzieży małej kwoty pieniężnej, uzasadnia taką właśnie karę. W ocenie Sądu, tyko kara nie-izolacyjna, jednakże z obowiązkiem wykonywania w czasie jej odbywania pracy na cele społeczne, będzie karą odpowiednią do stopnia winy i społecznej szkodliwości. Ponadto zdaniem Sądu, jedynie orzeczenie kary ograniczenia wolności w powyższym wymiarze, biorąc pod uwagę właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jej stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i po popełnieniu wykroczenia spełni cele kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

Sąd na podstawie art. 118 § 3 kpw, art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 615 ze zm.) oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. W. kwotę 396 (trzysta dziewięćdziesiąt sześć) złotych plus VAT tytułem zwrotu nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej przez adwokata wyznaczonego z urzędu. Powołane rozporządzenie z dnia 28 września 2002 roku zostało bowiem zastosowane w niniejszej sprawie ze względu na treść § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801). Wobec tego zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku, stawki minimalne za obronę wynoszą przed sądem rejonowym w postępowaniu w sprawach o wykroczenia – 180 zł. Z kolei na podstawie § 16 w/w rozporządzenia, w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%, tj. o 36 złotych.

Skoro zatem w przedmiotowej sprawie rozprawa objęła siedem terminów, to w związku z powyższym obrońcy wyznaczonemu z urzędu za pierwszy termin rozprawy przysługuje 180 złotych, natomiast za sześć, pozostałych terminów należy się odpowiednio za każdy - po 36 złotych. W sumie, łączna kwota należna obrońcy obwinionej wynosi 396 złotych podwyższona zgodnie z § 2 ust. 3 w/w rozporządzenia o stawkę podatku od towarów i usług.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, zwolnił obwinioną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. W ocenie Sądu, uiszczenie kosztów sądowych przez obwinioną ze względu na jej trudną sytuację majątkową byłoby zbyt uciążliwe.